

lerne i betalingskortlovens § 21. Endvidere er der i visse tilfælde givet dispensation fra registerreglerne i betalingskortlovens kap. 6, idet betalingsmidlerne har været indrettet således, at der ikke har været risiko for dannelse af personprofiler mv.

Normalt gives dispensationerne fra betalingskortlovens § 13 på betingelse af, at reglerne for kortets anvendelse enten står på det omslag, hvori kortet er indpakket ved salg, eller er anført på andet informationsmateriale, der modtages ved erhvervelsen af kortet. I dette materiale må gyldighedsperiode (udløb) og regler for refusion af kortet angives, samt hvad kortindehaver gør i tilfælde af, at kortet ikke fungerer eller er bortkommet.

Dispensation fra betalingskortlovens § 15 er normalt givet, når kortets værdi har været begrænset, og det har været anset for mindre praktisk, at der skulle gives kvittering, fx ved anvendelse af telefonkort og trafik kort (elektroniske klippekort).

Dispensation fra betalingskortlovens § 19a er tildelt kort, der har kombineret en betalingsdel med adgangskontrol, fx kantinekort til handelsskoler mv. Endvidere er der givet dispensation for ydelse af diverse rabatter, fx mængderabat i forbindelse med køb af trafik kort.

Undtagelsen fra betalingskortlovens § 21 er begrundet i det forudbetalte korts særlige karakteristika, herunder dels det lave beløb, som kortene hidtil har haft, dels at kortene er ihænde have kort (dvs. de kan benyttes af den, der besidder kortet) og endelig, at de har karakter af et kontant betalingsmiddel.

Der er i dispensationspraksis lagt vægt på, at de forudbetalte betalingssystemer skal være undergivet Forbrugerombudsmandens tilsyn, samt at udstederen må være ansvarlig for tab, som skyldes fejlregistrering, konteringsfejl, tekniske sammenbrud eller lignende omstændigheder efter betalingskortlovens § 22. Normalt gives der således heller ikke dispensation fra anmeldelsesreglerne i kapitel 2.

For at begrænse behovet for sådanne dispensationer i fremtiden foreslås en mere lempelig regulering af de forudbetalte betalingsmidler, jf. særlig § 2, stk. 1, der omfatter alle typer forudbetalte betalingsmidler, og som samtidig tager hensyn til, at beskyttelsesbehovet er mindre ved disse typer betalingsmidler.

Til nr. 1

Definitionen i § 1, stk. 3, nr. 1, bygger på den forståelse af et forudbetalt betalingskort, der findes i lov om sparevirksomheder og udstedere af forudbetalte betalingskort. I henhold til denne lovs § 2 forstås der

herved et betalingskort, der kan anvendes som betaling hos en bredere kreds af leverandører af varer eller tjenesteydelser, dvs. hos flere end udstederen. Disse kort kan højst have en værdi af 1.200 kr. Danmøntkortet er i dag det eneste forudbetalte betalingsmiddel, der falder ind under denne kategori.

Til nr. 2

Definitionen i nr. 2 tager udgangspunkt i, at betalingsmidlet – før en anvendelse kan ske – skal erhverves (købes) eller stilles vederlagsfrit til rådighed for brugeren af udstederen, eller at brugeren af udstederen har fået forhøjet betalingsmidlets værdi. Typisk vil betalingsmidlets værdi svare til den pris, det er købt til hos udstederen, fx et 50 kr. telekort. Det er endvidere kendetegnende for et forudbetalt betalingsmiddel, at det pågældende beløb (fx de 50 kr.) ikke er registreret på en særlig konto, som tilhører brugeren. Er beløbet registreret hos udstederen på en konto, som tilhører brugeren, vil der være tale om et indskud, som er omfattet af lov om banker og sparekasser mv. Derved adskiller de forudbetalte betalingsmidler sig fra fx et Dankort eller et homebanking-system.

Til stk. 4

Stk. 4 undtager betalingsmidler, der alene udbydes og anvendes erhvervsmæssigt. Anvendes et sådant betalingsmiddel i strid med tilslutningsaftalen ikke-erhvervsmæssigt, dvs. til privat brug, og har udsteder accepteret dette – enten udtrykkeligt eller stiltiende – vil dette bringe betalingsmidlet ind under loven. En lignende bestemmelse findes i betalingskortlovens § 1, stk. 4, for så vidt angår betalingssystemer med kode. Bestemmelsen foreslås nu gjort generel.

Til stk. 5

Stk. 5 vedrører betalingsmidler, som udbydes med henblik på såvel erhvervsmæssig som ikke-erhvervsmæssig anvendelse. Det foreslås, at en række af forslagens bestemmelser ikke gælder, hvis brugeren har forpligtet sig til udelukkende at benytte betalingsmidlet erhvervsmæssigt. Anvendes betalingsmidlet i strid med aftalen til ikke-erhvervsmæssig brug, og vidste eller burde udstederen vide dette, vil hele loven dog finde anvendelse. En lignende bestemmelse findes i betalingskortlovens § 1, stk. 3, for betalingssystemer med koder. Bestemmelsen foreslås nu gjort generel.

Undtagelsen i stk. 5 angår alene forholdet mellem brugeren og udstederen. I forholdet mellem betalingsmodtageren og indløseren gælder lovens regler således fuldt ud også i de blandede systemer. Loven regulerer imidlertid kun i begrænset omfang forholdet mellem indløseren og betalingsmodtagerne. Det kan